

14-04-2018

প্ৰাতঃ মুৰলী

ওম শান্তি

"বাপদাদা"

মধুবন

**"মৰমৰ সন্তানসকল - তোমালোকে নিজৰ অন্তৰক সোধা, আমি জ্ঞানৰ সুবাস বিয়পাই দিব পৰা সুগন্ধি ফুল হৈছোনে,
সদায় মধুৰ সুবাস বিয়পাই থাকা"**

*প্ৰশ্ন:- কোনসকল সন্তানৰ অৱস্থা বহুত উল্লসিত হৈ থাকে? দ্ৰুত অগ্ৰসৰৰ আধাৰ কি?

*উত্তৰ:- যিসকল সুন্দৰ সুন্দৰ ফুল হয়, যাৰ বুদ্ধিত জ্ঞানৰ মন্থন চলি থাকে তেওঁলোকৰ অৱস্থা বহুত উল্লসিত হৈ থাকে।
জ্ঞান আৰু যোগৰ শিক্ষা দি সুগন্ধিই বিয়পাই থকা সন্তানসদায় বহুত প্ৰফুল্লিত হৈ থাকে। দ্ৰুত গতিত অগ্ৰসৰ
হোৱাৰ আধাৰ হল সঁচা চগা পোক (বলিহাৰ যোৱা) হোৱা। মায়াৰ ধুমুহাৰ পৰা সদায় সুৰক্ষিত হৈ থাকিব। শ্ৰীমতত
চলি থাকিব লাগে।

*গীত:- সমাবেশত জ্বলি উঠিল চাকি, চগাবোৰৰ বাবে।

ওম শান্তি। চৈতন্য চগাবোৰে গীত শুনিলা। চগা বুলিয়েই কোৱা বা ফুল বুলিয়েই কোৱা, কথা একেটাই। সন্তানসকলে জানে
যে আমি সঁচা অৰ্থত চগা হৈছো নে পৰিভ্ৰমণ কৰি উভতি যাওঁ, চাকিক পাহৰি যোৱা। প্ৰত্যেকেই নিজৰ অন্তৰক সুধিব লাগে
যে আমি কিমানখিনি ফুল হ'ব পাৰিছো? আৰু জ্ঞানৰ সুবাস বিলাব পাৰিছো? নিজৰ দৰে ফুল আৰু কাক বনাইছো?
এইয়াতো সন্তানসকলে জানে যে সেই পিতাই জ্ঞানৰ সাগৰ হয়। তেওঁৰ কিমান সুবাস আছে! যি ভাল ফুল অথবা চগা হয়
তেওঁৰ পৰা নিশ্চয় সুন্দৰ সুবাস নিৰ্গত হ'ব। তেওঁ সদায় সুখী হ'ব, আনকো নিজৰ সমান ফুল বা চগা বনাব। ফুল নহ'লেও
কলি বনাব। সম্পূৰ্ণ চগা সেইজন যিয়ে জীৱন্ত অৱস্থাতে মৰে। বলিহাৰ হয় অথবা ঈশ্বৰীয় সন্তান হয়। যেতিয়া এজন
সম্পত্তিবান ব্যক্তিয়ে কোনো দুখীয়াৰ সন্তানক তুলি (adopt)লয় তেতিয়া সেই সন্তানটিয়ে ধনী ব্যক্তিজনৰ কোলালৈ আহি
গ'লে সেই মাক-পিতাৰহে স্মৃতি আহি থাকে। দুখীয়া মাক-পিতাক পাহৰি যাব। এইটো জানে যে মোৰ দুখীয়া মাক-পিতাও আছে
কিন্তু ধনী মাক-পিতাকেই মনত পেলাব, যাৰপৰা ধনৰ প্ৰাপ্তি হয়। সন্যাসী-সাধু আদিয়েও সাধনা কৰে মুক্তিধামলৈ যাবৰ বাবে।
সকলোৱে মুক্তিৰ বাবে পুৰুষাৰ্থ কৰে। কিন্তু মুক্তিৰ অৰ্থ নুবুজে। কোনোৱে কয় জ্যোতি জ্যোতিত লীন হৈ যাব, কোনোৱে
ভাবে সিপাৰে নিৰ্বাণত যায়। নিৰ্বাণধামত যোৱাটোক জ্যোতিত বিলীন হোৱা অথবা মিলি যোৱা বুলি কোৱা নহয়। এইটোও
বুজি পায় যে আমি দূৰ দেশৰ নিবাসী। এই মলীন দুনিয়াত থাকি কি কৰিম।

সন্তানসকলক বুজোৱা হয় যে যেতিয়া তোমালোকে কাৰোবাক লগ পোৱা তেন্তে এইটো কথা বুজাবা যে এইখন পূৰ্বনিৰ্ধাৰিত
নাটক (ড্ৰামা)। সত্যযুগ, ত্ৰেতা দ্বাপৰ, কলিযুগ, এয়া হৈছে সংগমযুগ। সত্যযুগৰ পাছত ত্ৰেতাৰো সংগম হয়। তাত যুগ সলনি
হয়। কিন্তু ইয়াত কল্প সলনি হয়। মনুষ্যই ভবাৰ দৰে পিতা যুগে যুগে নাহে। পিতাই কয় যে যেতিয়া সকলো তমোপ্ৰধান হৈ
পৰে, কলিযুগৰ অন্ত পৰে, এনে কল্পৰ সংগমত মই আহো। যুগ সম্পূৰ্ণ হ'লে দুই কলা কম হৈ পৰে। ইয়াত সম্পূৰ্ণ গ্ৰহণ
লাগিলে মই আহো। মই যুগে যুগে নাহো। এইয়া পিতাই আমি চগাবোৰক বুজায়। চগাবোৰৰো ক্ৰম অনুসৰি থাকে।
কোনোৱে জ্বলি মৰে, কোনোৱে পৰিভ্ৰমণ কৰি গুচি যায়। শ্ৰীমতত চলিবলৈ অপাৰগ হয়। যদি তোমালোকে শ্ৰীমতত নচলা
তেন্তে মাই অধঃপতিত কৰাই থাকিব। শ্ৰীমতৰ বহুত গায়ন আছে। শ্ৰীমত ভগৱত গীতা বুলি কোৱা হয়। শাস্ত্ৰতো পিছত
লিখা হৈছে। সেই সময়ত মনুষ্যৰ বুদ্ধি ৰজো-তমো হোৱাৰ বাবে কৃষ্ণ দ্বাপৰত অহা বুলি ভাবিলে। পিতাই কয় যে মই
আহোৱেই তেতিয়া যেতিয়া আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ মনুষ্য নাইকিয়া হৈ যায়। কিন্তু এইটো পাহৰি যায় যে আমিহেই
দেৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ আছিলো। আমাৰ হিন্দু ধৰ্ম বুলি কৈ দিওঁ। এইটো অতি গুৰুতৰ ভুল। ভাৰতবাসী যি দেৱতা ধৰ্মৰ পূজাৰী,

তেওঁলোকক সোধা - তোমালোক কোন ধৰ্মৰ হোৱা? তেতিয়া কয় যে আমি হিন্দু ধৰ্মৰ। হেৰ' তোমালোকে পূজা কাক কৰা? ভাৰতবাসীয়ে নিজৰ ধৰ্মকেই নাজানে। এয়াও ড্ৰামাতেই নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। যেতিয়া পাহৰা তেতিয়া মই পুনৰ আহি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ প্ৰতিষ্ঠা কৰো। সত্যযুগত এটাই ধৰ্ম থাকে। এইবোৰ কথা পিতাই আহি বুজায়। যি বিশ্বৰ মালিক আছিল তেওঁলোকে নিজেই পাহৰি যায় তেন্তে বাকীবোৰে কি কৰিব।

এইজনেই পিতা যিজন আহি দুঃখধামৰ পৰা উদ্ধাৰ কৰি সুখধামৰ মালিক বনায়। তোমালোকে ক'বা এতিয়া আমি নৰকৰ মালিক। দুখীয়াখন তমোপ্ৰধানতো হ'বই লাগিব। সকলো পতিত হয় সেয়ে পৰিত্ৰৰ সন্মুখত গৈ নমন কৰে। মনুষ্যই সন্যাসী আদিক গুৰু বনায়, কাৰণ তেওঁলোক পৰিত্ৰ হয়, ভাবে যে গুৰুৰ দ্বাৰা পৰিত্ৰ নহ'লে সংগতি কেনেদৰে হ'ব। কিন্তু অনুসৰণতো নকৰে। গুৰুসকলেও তেওঁলোকক এনেকৈ নকয় যে তোমালোকে অনুসৰণ কয় নকৰা, পৰিত্ৰ ক'ত হৈছা। ইয়াত পিতাই কয়, যদি তোমালোক পৰিত্ৰ নিৰ্বিকাৰী হোৱা তেনেহ'লে মোৰ অনুগামী হোৱা, নহ'লে মোৰ অনুগামী নোহোৱা। উচ্চগতি পাব নোৱাৰা। সন্যাসীয়ে এনেদৰে নকয় যে অনুসৰণ কৰা, নহলে শাস্তি ভোগ কৰিব লাগিব। ইয়াত পিতাই কয় - শ্ৰীমতত চলা নহ'লে বহুত ত্ৰাহি ত্ৰাহি কৰিব লাগিব। তেওঁলোকে ভাবে যে আত্মাতো নিৰ্লেপ হয়, কিন্তু নহয়। আত্মাই সুখ-দুখ ভোগ কৰে। এয়া কোনেও নুবুজে। পিতাই নিৰন্তৰ বুজাই থাকে - সন্তানসকল, লক্ষ্য বহুত উচ্চ। এই সময়ত তোমালোকে পুৰুষাৰ্থ কৰা যেতিয়া তোমালোক দুখী হোৱা। তোমালোকে জানা যে সত্যযুগত আমি বহুত সুখত থাকিম। তাত এইটো জ্ঞান নাথাকিব যে আমি পুনৰ দুঃখধামলৈ যাব লাগিব। আমি সুখধামলৈ কেনেকৈ আহিলো, কিমান জন্ম ল'ম - একোৱেই নাজানিম। এতিয়া তোমালোকে জানা যে উচ্চ কোন? তোমালোক ঈশ্বৰৰ সন্তান হোৱাৰ বাবে যিদৰে ঈশ্বৰ জ্ঞানী হয়, তোমালোকো জ্ঞানী হৈ গ'লা। এতিয়া তোমালোক ঈশ্বৰৰ সন্তান হোৱা। দেৱতাসকলক জানো ঈশ্বৰৰ সন্তান বুলি কোৱা হ'ব। এতিয়া তোমালোক ঈশ্বৰৰ সন্তান হোৱা, কিন্তু ক্ৰম অনুসৰি। কোনোৱে উল্লসিত হৈ থাকে। তেওঁলোকে বুজে যে আমিহে পিতাৰ শ্ৰীমতত চলি আছো। যিমানেই শ্ৰীমতত চলিবা সিমানেই শ্ৰেষ্ঠ হ'বা।

পিতাই সন্মুখত বহি সন্তানসকলক বুজায় - সন্তানসকল, দেহ অভিমান এৰা, দেহী অভিমানী হোৱা, নিৰন্তৰ স্মৰণ কৰা। কিন্তু সদায় স্মৰণ কৰিবলৈ অপাৰগ হ'বা। পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুসৰিহে স্মৰণত থাকিব। তাৰো ফলাফল অন্ততহে ওলাব। পিতাতো হয়েই সুখদাতা। এনেকুৱা নহয় যে দুখো পিতাই দিয়ে। পিতাই কেতিয়াও সন্তানক দুখ নিদিয়। সন্তানসকলে নিজৰ ওলোটো চলনৰ বাবে দুখ পায়। পিতাই দুখ দিব নোৱাৰে। মানুহে কয় - হে ভগৱান, সন্তান দিয়া তেতিয়া কুল বৃদ্ধি হ'ব। সন্তানক বহুত মৰম কৰে। বাকী দুখ নিজৰ কৰ্মৰ বাবেই পায়। এতিয়াও পিতাই সন্তানসকলক বহুত সুখী কৰি তোলে। কয় যে শ্ৰীমতত চলা। আসুৰী মতত চলিলে তোমালোকে দুখ পোৱা। সন্তানসকলে পিতা আৰু শিক্ষক অথবা জেষ্ঠ্যসকলৰ আজ্ঞা নমনাৰ বাবেই দুখী হয়। দুখদায়ী নিজেই হয়। মায়াৰ হৈ পৰে। ঈশ্বৰৰ মত তোমালোকে এতিয়াহে পোৱা। ঈশ্বৰীয় মতৰ ফলাফল (ৰিজাল্ট) ২১ জন্মলৈ চলি থাকে। তাৰ পিছত আধা কল্প মায়াৰ মতত চলে। ঈশ্বৰ এবাৰেই আহি মত দিয়ে। মায়াটো আধাকল্পৰ পৰা আছেই, মত দিয়েই থাকে। মায়াৰ মতত চলি এশ শতাংশই দুৰ্ভাগ্যশালী হৈ পৰে।

সেয়ে যিসকল ভাল ভাল ফুল আছে তেওঁলোকে এইটো আনন্দতেই মতলীয়া হৈ থাকিব। ক্ৰম অনুসৰিতো হয়েই। কিছুমান চগা পিতাৰ হৈ পৰে আৰু শ্ৰীমতত চলিবলৈ লয়। সাধাৰণতে দুখীয়াসকলেই তেওঁলোকৰ সম্পূৰ্ণ বিৱৰণী পিতালৈ লিখে। সম্প্ৰতিবান সকলে ভয় কৰে জানোচা আমাৰ ধন কাঢ়ি ল'ব। সম্প্ৰতিবান সকলৰ কাৰণে কঠিন। পিতাই কয় - মই দৰিদ্ৰ নিবাসী। দানো সদায় দুখীয়াকে কৰা হয়। সুদামাৰ কাহিনী আছে নহয়। তেওঁৰ পৰা চাউল এমুঠি লৈ অটালিকা দি দিলে। তোমালোক হৈছা দুখীয়া, ধৰি লোৱা, কাৰোবাৰ হাতত ২৫-৫০ টকা আছে তাৰপৰা এক বা দুই অনা দি দিয়ে। ধনীয়ে ৫০হাজাৰ দিলেও তাৰ সমান হৈ যায়, সেইবাবে দৰিদ্ৰ নিবাসী বুলি কোৱা হয়। ধনীসকলেতো কয় - আমি সময়েই নাপাও কাৰণ পুৰা নিশ্চয় নাই। তোমালোক হৈছা দুখীয়া। দুখীয়াসকলে ধন পালে সুখী হয়। পিতাই বুজাইছে যে ইয়াৰ দুখীয়াসকল

তাত গৈ ধনী হয় আৰু এতিয়াৰ ধনীসকল তাত বহুত দুখীয়া হৈ পৰে। কোনোৱে কয় আমি যজ্ঞৰ চিন্তা কৰিম নে আত্মীয়-কুটুম্বৰ চিন্তা কৰিম? পিতাই কয় তোমালোকে নিজৰ কুটুম্বৰ বহুত ভালদৰে যত্ন লোৱা। এইটো ভাল কথা যে তোমালোক এই সময়ত দুখীয়া। ধনী হোৱা হ'লে পিতাৰ পৰা সম্পূৰ্ণ অধিকাৰ লাভ কৰিব নোৱাৰিলাহেঁতেন। সন্যাসীয়ে এনেদৰে নকয়, তেওঁলোকেতো পইচা লৈ নিজৰ সম্পত্তি গঢ়ে। শিৱবাবাই জানো নিজৰ কাৰণে সম্পত্তি কৰে। এই ঘৰ আদি সকলো তোমালোক সন্তানসকলে নিজৰ বাবে বনাইছা। এয়া কাৰো সম্পত্তি নহয়। এয়াতো ক্ষণস্থায়ী কাৰণ অন্তিম সময়ত সন্তানসকলে ইয়াত আহি থাকিব লাগিব। আমাৰ স্মৃতিও ইয়াতে আছে। সেয়ে তোমালোকে শেষত ইয়ালৈ আহিব আৰু বিশ্ৰাম কৰিব। যিসকল যোগযুক্ত হৈ থাকিব তেওঁলোক পিতাৰ ওচৰলৈ দৌৰি আহিব। তেওঁলোকে সহায়ো লাভ কৰিব। পিতাৰ পৰা বহুত সহায় পোৱা যায়। তোমালোকে জানা যে আমি ইয়াতে বহি বিনাশৰ দৃশ্য প্ৰত্যক্ষ কৰিব লাগিব। যেনেকৈ পিতাই আৰম্ভণিতে তোমালোকৰ মনোৰঞ্জন কৰাইছিল, শেষৰ সকলৰ কাৰণেও তেনেকুৱাই হ'ব। সেই সময়ত তোমালোকে অনুভৱ কৰিব যেন স্বৰ্গত বহি আছে। বহুত নিকট হৈ আহি থাকিব।

এয়াতো বুজি পোৱা যে আমি যাত্ৰাত আছে। অলপ সময়ৰ পিছতেই বিনাশ হ'ব। আমি গৈ ৰাজকুমাৰ-ৰাজকুমাৰী হ'ম। ভিন ভিন প্ৰকাৰৰ ফুল আছে। প্ৰত্যেক সন্তানে বুজিব লাগে যে কিমানক জ্ঞানৰ সুবাস বিলাই আছে! কাক কাক জ্ঞান আৰু যোগৰ শিক্ষা দিওঁ! যিসকলে সেৱা কৰে সেইসকলৰ অন্তৰ প্ৰফুল্লিত হৈ থাকে। পিতাই জানে যে এওঁ কেনে অৱস্থাত আছে। তেওঁলোকৰ অৱস্থা কিমানদূৰ অগ্ৰসৰ হ'ব পাৰিব। যি সকল ইতিমধ্যে চগা হৈ পৰিছে তেওঁলোক দ্ৰুত গতিত অগ্ৰসৰ হ'ব পাৰিব। পিতাই বুজায় যে মায়াৰ ধুমুহা আহিব, তাৰপৰা নিজক সুৰক্ষিত কৰিব লাগিব। সন্যাসীয়ে কেতিয়াও নকয় যে স্ত্ৰী-পুৰুষ গৃহস্থত থাকিও পৱিত্ৰ হৈ দেখুওৱা। তেওঁলোকে এনেকুৱা সন্যাস কৰাব নোৱাৰে। তেওঁলোকৰ হৈছে ৰজোপ্ৰধান সন্যাস, নিবৃত্তিৰ মাৰ্গ। হঠযোগ সন্যাসতো মনুষ্যই মনুষ্যক শিকাইয়েই আহিছে। এতিয়া এই ৰাজযোগ পৰমপিতা পৰমাত্মা আহি আত্মাসকলক শিকাইছে। আত্মাৰ জ্ঞান আছে - মই আত্মাই নিজৰ এই (আত্মা) ভাইক বুজাও। যিদৰে পৰমাত্মা পিতাই আমি আত্মাসকলক (সন্তানসকলক) বুজায়। আমিও আত্মা হওঁ। পিতাই আমাক শিকায়। আমি পুনৰ এই আত্মাসকলক বুজাও। কিন্তু এই আত্মিকতাৰ ওপৰত নিশ্চয় নথকাৰ বাবে নিজকে মনুষ্য বুলি ভাবি মনুষ্যক বুজায়। পিতাই কয় - মইতো আত্মাসকলক সৈতেই কথা পাতে। মই পৰমাত্মা তোমালোক আত্মাসকলক সৈতে কথা পাতে। তোমালোকে ক'বা যে আমি আত্মাই শুনাওঁ। আত্মাক শুনাওঁ। এনেকৈ তোমালোক দেহী-অভিমানী হৈ যাকেই শুনাওঁ, তেতিয়া সেই কাড় অতি শীঘ্ৰে লক্ষ্য স্পৰ্শ কৰিব। যদি নিজেই দেহী-অভিমানী হৈ থাকিব নোৱাৰা তেন্তে ধাৰণা কৰাব নোৱাৰিব। এয়া বহুত উচ্চ লক্ষ্য। বুদ্ধিত এইটো থাকিব লাগে যে আমি এই কৰ্মেন্দ্ৰিয়ৰ দ্বাৰা শুনি আছে। পিতাই কয় - মই আত্মাসকলক সৈতে কথা পাতে। সন্তানসকলে কয় যে আমি আত্মাসকলে আমাৰ ভাইৰ সৈতে কথা পাতে। পিতাই কয় যে মই আত্মাসকলক বুজাও। পিতাৰ আদেশ যে - সন্তানসকল, অশৰীৰী অৰ্থাৎ দেহী-অভিমানী হোৱা। দেহ অভিমান এৰা, মোক স্মৰণ কৰা। এইটো বুদ্ধিত আহিব লাগে - আমি আত্মাৰ সৈতে কথা পাতে, শৰীৰৰ সৈতে নহয়। যদিও স্ত্ৰী হয়, তেওঁৰো আত্মাৰ সৈতে কথা পাতে। তোমালোক সন্তানসকলে ভাবা যে আমি বাবাৰ হৈ গ'লো, কিন্তু নহয়, ইয়াত বহুত সূক্ষ্ম বুদ্ধি চলি থাকে। মই আত্মাই বুজাই আছে, এইটো বুদ্ধিত আহিব লাগে। এনে নহয় যে মই অমুকক বুজাও। নহয়, এওঁ মোৰ ভাই, এওঁক পথ দেখুওৱাব লাগে। এই আত্মাই বুজি আছে। এনেদৰে ভাবিলে তেতিয়াহে আত্মাত কাড় লাগিব। দেহক চাই শুনাওঁ আত্মাই নুশুনো।

প্ৰথমেই সকীয়াই দিবা, মই আত্মাৰ সৈতে কথা পাতে। আত্মাকতো পুৰুষ বুলিও কোৱা নহয় আৰু স্ত্ৰী বুলিও কোৱা নহয়। আত্মাতো স্বতন্ত্ৰ হয়। স্ত্ৰী-পুৰুষ শৰীৰ অনুসৰি নাম হয়। যিদৰে ব্ৰহ্মা-সৰস্বতীক স্ত্ৰী-পুৰুষ বুলি কোৱা হয়। শংকৰ-পাৰ্বতীক স্ত্ৰী-পুৰুষ বুলি কোৱা হ'ব। শিৱবাবাক পুৰুষ বা স্ত্ৰী বুলি কোৱা নহয়। সেয়েহে পিতাই আত্মাসকলক বুজায় - এয়া বহুত উচ্চ লক্ষ্য। বাবাৰ আত্মাই এওঁক বুজায়। আত্মাক ইনজেকচন (বেজী) লগাব লাগে তেতিয়াহে দেহ অভিমান আতৰে। নহ'লে সুবাস নোলায় আৰু শক্তি নাথাকে। আমি আত্মাৰ সৈতে কথা পাতে, আত্মাই শুনে। পিতাই কয় যে তোমালোকে এতিয়া

পুনৰ উভতি যাব লাগিব, সেইবাবে দেহী-অভিমানী হোৱা, মনমনাভৱ। তেতিয়া স্বতঃস্ফূৰ্তভাৱে মধ্যাজীভৱৰ অৱস্থা আহি পৰে। মূল কথাটোৱেই হৈছে মনমনাভৱ। পিতাক স্মৰণ কৰা। যদিও সকলোৱে কয় ভগৱানক স্মৰণ কৰা কিন্তু ভগৱানক নাজানে। বিশেষকৈ কয় ঈশ্বৰক স্মৰণ কৰা। কৃষ্ণক বা দেৱতাক স্মৰণ কৰিব নালাগে। মনুষ্যৰ বুদ্ধি পুনৰ গুছি যায় কৃষ্ণ বা ৰামৰ ফালে। কিন্তু তেওঁলোকতো ভগৱান নহয়। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে বহুত সূক্ষ্ম বুদ্ধি লাভ কৰা। ৰাতিপুৱা উঠি বিচাৰ সাগৰ মন্থন কৰিব লাগে। দিনত সেৱা কৰিব লাগে, কাৰণ কৰ্মযোগী হোৱা। লিখাও আছে যে নিদ্ৰাজীৱ হোৱা। ৰাতি জাগি উপাৰ্জন কৰা। দিনত মায়াৰ প্ৰভাৱ বহুত থাকে। অমৃতবেলা বায়ুমণ্ডল বহুত ভাল হৈ থাকে। বাবাকতো এইটো নিলিখা যে এইটো সময়ত উঠি বিচাৰ সাগৰ মন্থন কৰা। ইয়াত বহুত মেহনত আছে। বিশ্বৰ মালিক হ'বলৈ গৈ আছা যেতিয়া নিশ্চয় কিছু মেহনত কৰিবই লাগিব। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ কাৰণে মুখ্য সাৰ:-**

- (1) দেহী অভিমানী হোৱাৰ বাবে মেহনত কৰিব লাগে, মই আত্মা, আত্মা (ভাই)ৰ সৈতে কথা পাতো, আত্মাই কথা কয়, আত্মাই এই কৰ্মেন্দ্ৰিয়ৰ দ্বাৰা শুনে - এইটো অভ্যাস কৰিব লাগে।
- (2) উচ্চ গতিৰ বাবে পৱিত্ৰ নিৰ্বিকাৰী হ'ব লাগে। জীৱিত অৱস্থাতে মৰি সম্পূৰ্ণ চগা হ'ব লাগে।

*বৰদান:- অশান্তি অথবা হৈ চৈৰ মাজত শান্তিকুণ্ডৰ অনুভূতি কৰাওঁতা শান্তি স্বৰূপ হোৱা।

যেতিয়া কোনো স্থানত ছলস্থূল হয়, তেতিয়া সেই কাজিয়াৰ সময়ত শান্তিৰ শক্তিৰ বিস্ময় দেখুওৱা। সকলোৰে বুদ্ধিত আহক যে এয়াতো শান্তিৰ কুণ্ড। শান্তি কুণ্ড হৈ শান্তিৰ শক্তি বিয়পাই দিয়া। শান্তি স্বৰূপ হৈ শান্তিকুণ্ডৰ অনুভৱ কৰোৱা। সেই সময়ত বাণীৰ সেৱা কৰিব নোৱাৰা, কিন্তু মনেৰে শান্তিকুণ্ডৰ প্ৰত্যক্ষতা কৰাব পাৰা। সকলোৱে এইটো প্ৰকল্পন অনুভৱ কৰা উচিত যে কেৱল ইয়াতেই শান্তি পোৱা যাব। সেয়ে এনেকুৱা বায়ুমণ্ডল গঢ়ি তোলা।

*শ্লোগান:- নিজৰ আৰু সকলোৰে চিন্তা দূৰ কৰাতোৱেই হৈছে শুভচিন্তক হোৱা।

!!ওম শান্তি!!

***